

FUKUŞİMA FELAKETİNİ UNUTMADIK! 9 MART'TA SOKAKTAYIZ!
nükleer santral is-te-mi-yo-ruz

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 460 ■ 27 Şubat 2013 ■ Fiyatı: 25 krş.

Banışa herkes destek vermeli

- 30 yıldır süren bu savaş artık bitsin
- Çoğu sivil on binlerce insan öldürüldü. Akan kan dursun
- Çatışma ve gerilim değil huzur istiyoruz
- Savaşa harcanan trilyonlarla yoksulluk yok edilebilir
- Çözümü engellemek isteyenler kandan beslenen bir azınlık
- Ölüm değil çözüm istiyoruz
- Savaş yanlılarını, barışın sesini yükselterek susturalım
- Hükümetle Abdullah Öcalan arasındaki görüşmeleri destekliyoruz
- Sen de desteğini göster, barış bir an önce gelsin!

İrkçılar yeniliyor

Önce Sinop'ta BDP'li milletvekillerini linç etmek istediler.

Ardından Taksim'de darbe karşıtı yürüyüşe ellerini kurt işareti yaparak saldırmaya çalıştılar.

Günlerce bazı meydanlarda ırkçı stantlar açarak "büyük Türk yürüyüşü" örgütlemeye çalıştılar.

Hocalı katliamını vesile ederek Nazi kılıklarla caddelerde yürüdüler. Birkaç aydır Samatya'da ve İstanbul'un çeşitli ilçelerinde yaşlı Ermeni kadınlara saldırıyorlar. Meclis kürsüsünden Türklerin Kürtlerden üstünlüğünü vurgulayan utanmaz konuşmalar yapıyor, parti grup toplantılarında barış sürecine dahil olanlara "dilin kopartırım" diyerek tehdit sallıyorlar.

Aralarında "anadil ülkeyi böler" diyen de var, Esad rejimini savunmak için elinden geleni ardına koymayan da.

Çıldırması durumdalar.

Saldırgan bir çığlık içinde.

Askeri vesayetlin gerilemesine

"siviller askerleşir o zaman"

diyerek Özel Harp Dairesi'nin

sivil kolu gibi yanıt verenler de

meclis kürsüsünden aslan sosyal

demokrat bir ruh haliyle "bun-

dan sonra meşru müdafaa hakkı

için saldırdıyız" diyenler de

esas olarak, Kürt sorununda

çözüm ihtimallerinin kapısının

aralanmasına öfkeleniyorlar.

Öfkeleri henüz zirve noktasına

çıkmadı. İmralı görüşmeleri

geliştikçe, çözüm arayışları kalıcı

bir barış sürecine evrildikçe, ulu-

salcı-ırkçı-milliyetçi öfke nöbetleri

daha da yükselecek.

Öfkelenmelerinin bir diğer

nedeni de, askeri vesayetlin bir

nebeze de olsa gerilemiş olması.

Generallerin tutukluluğu,

Ergenekon davasının sürmesi,

darbeye karşı bir kamuoyu

duyarlılığının şekillenmiş olması

ve on binlerce insanın darbelere

karşı çıkarken askeri vesayetin

hegemonya alanını belirleyen

ırkçılığa da doğal olarak karşı

çıkması ulusalçı cephenin yenilgi

duygusunu perçinliyor.

Çığlık her şeyi yaptırabilir.

Onlar her şeyi yapamadan, biz

tek bir şeyi hızla yapmalıyız.

Çözüm sürecine kamuoyunun

ezici çoğunluğunun destek verdi-

ğini sokakta kanıtlamalıyız.

İrkçılar yeniliyor. Sokaklarda

yüksülecek barış sloganları, bu

yenilgiyi tescilleyecek.

Çözüm sürecinde olumlu adımlar

Çözüm süreci kararlı adımlarla ilerliyor. Barış isteyen herkes **hükümet** ve devlet ile **Öcalan** arasında yürütülen barış görüşmelerini desteklemelidir.

BDP heyeti, geçen hafta **PKK** lideri Abdullah Öcalan'la İmralı askeri hapishanesinde görüştü. Öcalan, heyet aracılığıyla şu mesajı gönderdi: "Bu görüşme tarihi bir adımdır. Tarihi bir süreç yaşıyoruz." Ve **PKK'**e şu çağrını yaptı: "Elinizdeki tutsaklara iyi davranın ve en kısa sürede ailelerine kavuşturun."

2-3 hafta çok kritik

BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, "İki haftalık süreç çok kritik" dedi ve barıştan yana olan herkesi süreçte destek olmaya çağırdı.

Önümüzdeki 2-3 hafta içinde Öcalan'ın hazırlandığı ve devletin de onayladığı ileri sürülen çözüm planı, taraflar arasında

görüşülüp somutlanarak kamuoyuna açıklanacak. Öncelikle çatışmasızlık ortamının sağlanması için gerçek bir ateşkesin başlatılacağı, ardından çözüm yolunda somut adımların hızla atılacağı belirtiliyor.

Emekçi sınıflar barıştan yana

Birçok kamuoyu araştırmasının gösterdiği sonuç ortak: Toplumun en az yüzde 65'lik kesimi barış görüşmelerini destekliyor.

Emekçi sınıflara inildiğinde bu destek çok daha büyük bir orana fırlıyor.

Savaşın devam etmesinden yana olan **CHP** ve **MHP'nin** başını çektiği gerici blok, hal-kin barış isteği karşısında

köşeye sıkışmış durumda. Bunun için Sinop ve Samsun'da olduğu gibi provokasyonlara başvuruyorlar.

Ancak bu saldırılar amacına ulaşmadığı gibi barış ve özgürlük isteyenleri daha da birbirine kenetliyor.

Barış görüşmelerini destekliyoruz

Sosyalist İşçi ve **DSİP**, barış sürecini en başından itibaren destekliyor. En karanlık günlerde bile barışın mutlaka kazanılacağını söyledik. Çözüm şimdi somut olarak karşımızda.

30 yıldır akan kan durabilir. 90 yıldır süren baskı rejimi tarihin çöplüğüne gönderilebilir.

Kürtler özgürlüklerini kazanabilir. Ezilen halkın varlığını ve haklarını tanıyan bir anayasa, askerler tarafından yazılan darbe anayasalarının hükmüne son verebilir.

Süreç çetin, izleyici değil müdahaleci olmamız gerekiyor:

➔ Savaştan, kandan beslenenler çözümü engellemek için ellerinden geleni yapacak. Onları durdurmanın yolu Batı'da yaşayan milyonların barışa dört elle sarılmasıdır. Kitlesele barış gösterileri sürecin sigortası olacaktır.

➔ 2009'da "Demokratik Açılım" sürecini **CHP-MHP** gerici bloğuna taviz verecek bitiren **AKP**, bugün çok daha kararlı. Ancak **Habur'dan sonra olanların** bir daha yaşanmaması için hükümet üzerindeki demokratik baskıncıyı artırmalıyız.

➔ Kalıcı bir barış Kürtlerin özgürlüğünün devlet tarafından tanınmasıyla mümkündür. Ezilen halka özgürlük değil kırıntı vermeye yönelik her girişim çatışma ortamının doğmasına besler. **Yeni anayasada Kürtlerin eşit haklarının** tanınması için sesimizi yükseltmeliyiz.

AKP'den acımasız yönetmelik:

Ağır işlerde çalışma yaşı 16'ya indirildi

Çalışma Bakanlığı, çocuk ve gençlerin çalışma usullerini düzenleyen yönetmeliği değiştirerek ağır işlerde çalışma yaşını 16'ya indirdi.

Bakanlık, eski düzenlemedeki "**Ağır ve tehlikeli işler**" tanımını kaldırırken "**Çocuk ve genç işçilerin çalıştırılmayacakları işler**" başlıklı listeyi de, "**16 yaşını doldurmuş fakat 18 yaşını bitirmemiş genç işçilerin çalıştırılabilecekleri işler**" olarak değiştirdi.

Yürürlüğe giren yeni yönet-

melik "Yaş kayıtlarına bağlı olarak müsaade edilen işlerden olsa dahi güvenlik açısından

dan riskli, sağlığa zararlı ve meslek hastalığına yol açacak işlerde 18 yaşından küçükler çalıştırılmamalı" maddesini kapsasa da çocuk işçilerin ağır işlerde kullanılıp sömürülmesinin ve yeni iş cinayetlerinin önü açıldı.

Türkiye'de **1 milyon çocuk**, çocukluğunu yaşayamadan işçi olarak çalışıyor.

Çocuklara sosyal koruma ve güvence getirmeyen, **AKP** hükümeti, **patronların** her istediğini yapıyor.

Açlık sınırı

1.007 lira

Türk-İş'in yaptığı araştırmaya göre, dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapması gereken **gıda harcaması** tutarı **1.007** lirayı buldu. 16 yaşından büyük işçiler ayda **773,01** lira, 16 yaşını doldurmuş işçiler ise **673,28 net asgari ücret** alıyor. Hükümet, **10 milyon daha fazla işçinin** karnını doyurmayacak bir ücretle çalıştırılmasını sağlıyor.

Darbecileri affetmeye hazırlanan **AKP** hükümetine ikinci büyük uyan yine sokaktan geldi. **28 Şubat** darbesini protesto etmek için İstanbul'da yürüyüş yapan **3 binden fazla kişi** bir daha darbe olmaması

ve insanlık suçları işlenmemesi için "Darbecilere af yok" dedi. Bileşenleri arasında **DSİP'in** de olduğu Darbelere Karşı **70 Milyon Adım Koalisyonu'nun** çağrısı ile **23 Şubat günü Beyoğlu Tünel**

Meydanı'nda toplanan kitle, "Ergenekon dağıtılacak", "28 Şubat, 12 Eylül, darbeler bir daha asla" ve "Paşa paşa yatacak-sınız" sloganlarıyla Taksim'e yürürdü. **MHP'li** grubun saldırısı bertaraf edildi.

DÜNYA

Hindistan: Dünya tarihinin en büyük genel grevi

Dünyanın 10. büyük ekonomisi Hindistan, geçen hafta 100 milyondan fazla işçinin atıldığı genel grevle sarsıldı.

11 sendikaların yaptığı 2 günlük grev çağrısı, örgütlü işçi sınıfının ve yoksulların zamalara karşı öfkesiyle karşılık buldu.

20-21 Şubat günü 48 saat gerçekleşen greve tüm sektörlerde çalışan işçiler katıldı ve ulaşımdan bankacılığa, fabrikalardan enerji santrallerine hayat bütünüyle durdu.

Merkez sol partilerin koalisyonundan oluşan **Birleşik İlerici İttifak hükümetinin**, kamuya yatırım yapmama ve birçok alanda özelleştirme yapma girişimine karşı başlatılan mücadele, işçi sınıfının ve yoksul halkın tüm kesimlerinin acil ortak taleplerinin belirlediği bekenmedik ölçüde büyük bir harekete döndü.

Grevi yaptırmamak için bir çok girişimde bulunan Hindistan hükümeti, engellemeyeceğine sokak protestolarının önünü kesmek için

Hindistan işçi sınıfının mücadelesi devasa bir güce sahip Asya işçi sınıfına yol gösteriyor

asker ve polisi kullandıysa da başarılı olmadı.

1 milyar 250 bin nüfuslu Hindistan **100 milyon kişinin** katıldığı kitlesel sokak gösterileri, işçi sınıfının günümüz kapitalizminde varlığını, gücünü ve etkisini yitirdiğini savunan görüşleri de pratikçe çürüttü:

■ İşçi sınıfının kolektif olarak davranıp üretimi ve hayatı durdurma gücüne sahip.

■ Örgütlü işçilerin başlattığı mücadele, ortak talepler etrafında tüm işçi yoksulların harekete geçmesini sağladı.

■ Tabanın mücadelesi işçinin sözcüsü olan sendikalar birer mücadele örgütü olarak

etkili oldu.

■ Üretimi durduran işçiler sokaklara döküldü ve çok büyük protestolar gerçekleşti.

■ Grevin talepleri ekonomik olsa da bağında siyasal bir mücadeleyi taşıdığı açık: On yıllardır Hindistan işçi sınıfına dayatılan neo-liberal politikalar reddediliyor.

Genel grevin talepleri:

- 1- Fiyat artışlarının denetim altına alınması
- 2- İstihdam sağlanması
- 3- Emek yasalarının uygulanması
- 4- Örgütlü ve örgütsüz işçiler için sosyal güvenliğin sağlanması ve bunun için bir fon oluşturulması
- 5- Kamu girişimlerinden yatırımların çekilmesinin durdurulması
- 6- Asgari ücret yasaasının iyileştirilmesi ve asgari ücretin 10 bin rupiden düşük olmaması
- 7- Tavan ücretin kaldırılması, emeklilik ikramiyesinin artırılması
- 8- Herkese emekli maaşı
- 9- Sendikaların kurulmasındaki zorlukların kaldırılması ve ILO (Uluslararası Çalışma Örgütü) anlaşmasının bazı maddelerinin kabulü
- 10- Kamu hizmetlerinin özel şirketlere devredilmemesi

Bulgaristan'da halk hükümeti devirdi

Yunanistan'dan sonra bir komşu ülkede daha halkın yoksulluğa isyanı hükümet devirdi.

Bulgaristan'da **yüksek elektrik faturalarına karşı** halkın protestoları sonucu **merkez sağ hükümet** istifa etti.

20 Şubat günü 33 şehirde 100 bin kişinin yaptığı gösteriler, Avrupa Birliği'nin en fakir ülkesinde kemer sıkma politikalarını reddedilmesine sahne oldu.

Sokak gösterileri "**Monopolileri ateşe verelim**", "**Ödlekler**", "**Açız**", "**Biz de AB finansmanı istiyoruz**", "**Mafya**" ve "**Tüm partiler dışarı**" sloganlarıyla yolsuzluk ve yoksulluk üreten politik sistemi bir bütün sorgulayarak devam ediyor.

- Darbelere hayır
- Barış hemen şimdi
- İrkçılığa dur de
- Başörtüsüne özgürlük
- Hepimiz Ermeniyiz
- Nükleer is-te-mi-yo-ruz
- İklimi değil sistemi değiştir
- Cinsiyetçiliğe, her türden ayrımcılığa son
- Ortadoğu devrimleri kazanacak diyenlerin partisidir DSİP. Üye ol dünyayı birlikte değiştirelim:

0531 451 62 51
0555 637 24 50
www.dsip.org.tr

marksizm2013

18-23 Nisan İstanbul
Özgürlükçü solun en geniş tartışma ve eylem platformu
www.marksizm.biz

dünyayı değiştirmek için devrimci fikirler

Yeni sayı bayilerde:

haftanın yorumu

Demirtaş neyi niye vurguluyor?

"Biz barış sürecini destekliyoruz. Bu süreçte destek AKP'ye destek anlamına gelmez. Biz barışa destek veriyoruz, AKP'nin politikalarına değil." Bu sözler BDP Eş Başkanı Selahattin Demirtaş'a ait. Henüz iki aydır devam eden Ocalan-Hükümet görüşmelerinde BDP'nin tutumuna itiraz edenler olsa gerek ki, bu açıklamaları yapmak zorunda kalıyor.

BDP'nin AKP'nin politikalarını desteklediğini iddia etmeye başlayanlar, Kürt sorununu yılbaşında İmralı'da başlayan görüşmelere indirgeyenlerdir. Çok çok eskiyi getirmeye gerek yok ama insan DTP'yi, DEHAP'ı hatırlar. Onu hatırlamayan, Hatip Dicle ve arkadaşlarını hatırlar. KCK tutuklamalarını, Özgür Gündem gazetesinin daha geçen sene kapatılmaya çalışılmasını, BDP'li milletvekilli yemini etmemesini, sivil itaatsizlik eylemlerini, sivil cuma gösterilerini çok çabuk unutanlar, Tayyip Erdoğan'ın bir sabah uyanıp, vicdana gelip, "Şu Kürt sorununda çözüm için adım atmaya başlayayım artık" dediğini düşünür.

Böyle olmadı. Kürt halkının hemen her düzeyde verdiği mücadele, yeni çözüm sürecini bir zorunluluk haline getirdi. Oslo süreci adı verilen görüşmeler, daha yoğunlaşmış ve hızlanmış bir şekilde yine başladı.

Yüksek sesle, "ona da hayır buna da hayır" demeyi politika yapmak sananlar, kuşkusuz BDP'ye "AKP'nin kuşuruna takıldınız" diyerek yükleneciler. Kürt halkının zevk olsun diye savıştığını ve kendi sektör politikalarını hayata geçirmek için Kürt hareketinden faydalanmayı düşünenler de çözüm sürecine hazırlıksız yakalandıkları için BDP'ye yükleneciler.

Esad destekçileri de, ÖSO-PYD arasında gerginliğin bitmesinden rahatsız olanlar da BDP'ye yükleneciler.

Biz bunları, referandumdan beri, sabah akşam "Yetmez ama evet" kampanyasına saldıklarından biliyoruz. CHP "ideologları", MHP "ideologları", faşist gazetelerin köşe yazarları, ulusalcı çevrelerin sözcüleri ve hatta mizah dergilerinin ulusalcı çizirleri, sosyal medyada da çalışan yan meczup Ergenekoncular güneşin altında tüm çağları sorunlarını "Yetmez ama evet" kampanyasına bağlamaya çalışıyorlar. Askeri vesayetin getirilmesi için oylanın 26 maddesi, "Yetmez ama evet" düşmanlığı yapanların şamatasıyla unutturulmaya çalışıldı. Bu insanları temel sorunu İslam düşmanlığı, AKP laiklik saplantıları, laik değerleri bir karşı devrimle imha eden parti olarak kodlandı için, çözüm sürecine de "Yetmez ama evet" kampanyasına olduğu gibi saldırmıyorlar. Zira Kürt halkının haklarını kazanmasını, yıllardır verdiği mücadelenin şu ya da bu düzeyde meyvelerini toparlamasını AKP'nin hanesine yazılacak bir başarı notu olarak görüyorlar. Hemen ve gerekirse normal olmayan "etkinliklerle" yıkılması gereken AKP'ye barış görüşmeleri mi yapıyorsunuz, öyleyse en ağır saldırılarını hak ediyorsunuz demektir.

Böyle düşünenlerin CHP'nin çekim alanında olması, Birgül A. Güler türü ırkçılığı hazmetme yeteneği sergileyebilmeleri, bir CHP-MHP taban ortaklığı sol olarak görebilmeleri, maskelerinin her seferinde düşmesi ne neden olsa da, bu toplumda solun ne olmadığına dair algı netleşene kadar, yaygınları "solmuş" gibi algılayıp cevap vermeye mecbur hissediyoruz kendimizi. Ama gerek yok. Çünkü sol degiller. Ulusalcılar.

Şenol Karakaş

Kadınlar barış için eyleme

Kadınlara yönelik ayrımcı uygulama ve söylemlerin her gün yeniden üretildiği ve işlendiği bir dünyadayız.

Günlük hayatta sırasıyla hepsi bir diğeri güçlendiriyor: **Başbakan** tarafından sürekli dillendirilen 'en az 3 çocuk doğurmalısınız' veya 'kadın erkek eşitliğine inanmıyorum' anlayışı, **kürtaj hakkının kısıtlanmasına** yönelik girişimler, boşanma oranlarının artışıyla yükselen kadına yönelik şiddet, artık önüne geçilememesinin kocaman bir şaka olmasını umduğunuz **kadın cinayetleri**.

Devlet: Erkek şiddetini koruyan aktör

Kadına yönelik ayrımcılığı tüm kurumlarıyla birlikte içselleştiren **devlet** toplumsal cinsiyet konusunda **ideolojik** olarak önemli bir rol oynuyor, gündelik ilişkileri düzenliyor. Tüm yasaları ve kurumsal işleyişi 'aile' kurumunun korunması üzerine şekillenen devlet aynı zamanda erkek şiddetini koruyan ve pekiştiren bir aktör.

Savaş ve militarizm 'güçlü erkek' anlatısını her gün yeniden pekiştirilmesinde oldukça etkili. 'Erkek' olmanın yolunun askere gitmekten ve silah tutmaktan geçtiği söylemi için erkek 'ne kadar kavga-cı o kadar makbul'. Savaş ve

düşmanlık dilinin bu kadar yaygın olduğu bir toplumda kadına yönelik şiddet oranlarının tek istikrarlı istatistik olması anlaşılır. Bu söylemin devlet açısından ikili bir kazanımı var, erkekleri silahlandırarak cinsiyetçi iş bölümünün devamlılığı ve erkekler 'erkekliklerini' test etme sahası olarak sunarak savaşın

devamlılığı. Savaş ve militarizm erkekliği pompalamının yanı sıra kadına yönelik **cinsel şiddet** de körüküyor.

Tarih boyunca cinsel şiddet pek çok kez bir savaş taktiği olarak uygulandı. Fransa-Vietnam savaşında Fransa özellikle hamile kadınları hedef aldı, Pasifik savaşında

binlerce kadın tecavüze uğradı, Bosna'da savaş sırasında uğradığı **tecavüz** sonucu hamile kalan ve doğurmak zorunda bırakılan kadın sayısı yaklaşık yirmi bin kadardı. ABD'nin Irak işgalindeki tecavüz ve **cinsel saldırı** politikaları ise hepimizin hafızasında çok daha yakın ve canlı bir örnek. Türkiye'de 90'lı yıllarda **Kürt kadınlara** yönelik cinsel şiddet bir devlet politikası olarak kullanıldı. **Polis, jandarma, asker** tarafından tecavüz kadının şahsında bir halktan 'intikam almak' için politik bir baskı aracı haline getirildi.

Kadına şiddetin son bulması

Tecavüz bir savaş suçudur. Bu yüzden bugün savaşa karşı çıkarken kadına yönelik şiddete karşı mücadeleyi de yükseltmek, tecavüze karşı çıkarken aynı zamanda barış talebini haykırarak çok önemli. **Milliyetçiliği** ve **militarizme** karşı olmak **cinsiyetçiliğe** karşı mücadeleden de ayrılmaz bir parçası.

Kadın bedeni üzerinden yürütülen bütün devlet politikalarını teşhir etmek ve kadına yönelik şiddetin son bulmasını sağlamak için 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde kadınlar **barış talebiyle sokağa** çıkacaklar.

İşyerinde eşit değiliz

Tüm dünyada erkeklerle aynı işi yapan kadınlar hâlâ daha az ücret alıyor. Tam zamanlı işlerde **kadınlar en az yüzde 18 daha düşük ücretle** çalışıyorlar. Çoğunlukla kadınların çalıştığı yarı zamanlı işlerde ise bu oran daha da artıyor, cinsiyetler arası **ücret farklığı yüzde 30'a** ulaşiyor. Araştırmalara göre bir kadın hayatı boyunca ancak bir **erkeğin** gelirinin ortalama **yarısı** kadar **gelir** kazanabilir.

Türkiye'de yaklaşık **7 milyon kadın** çalışıyor. Kayıtdışı çalışan kadın oranı ise **% 58**.

2012'de yapılan araştırmala-

ra göre, her yıl sadece İstanbul'da ortalama iki bin **boşanma** davası açılıyor, bu başvuruların **yüzde 85'inin** gerekçesi 'şiddet'. Emniyet'teki **aile içi şiddet** kayıtları, **her on dakikada bir** kadına yönelik şiddet olayının yaşandığını gösteriyor.

Tüm dünyada her üç kadından biri hayatında en az bir kere şiddete maruz kalıyor.

Türkiye kadınların **siyasete katılımında 90. sırada**.

TÜİK verilerine göre eğitim, iş gücüne katılım, istihdam, siyaset gibi alanlarda kadınlar hâlâ eşitsiz ve dezavantajlılar.

10 MARTTA KADIKÖY'E!

Medya cinsiyetçilik yayıyor

Son iki yılda medyada kadın cinayetlerine veya kadına yönelik şiddete ilişkin **haber oranı yüzde 85 artışı** gösterdi. Yani kadınlar şiddete maruz kaldıkça medyada görünür oluyor.

Cinsiyetçi söylemlerin yoğun üretildiği ve yaygınlaştığı yer medya. Televizyon dizileri, haberler, çeşitli köşe yazarları alışıldık ayrımcı söylemi sürekli besliyorlar. Ancak medyada çalışan kadınların koşulları da beyaz

ekrandan izlediğimiz cinsiyetçilikten nasibini alıyor. Genel yayın yönetmeni veya köşe yazarları oranında kadınlar bariz bir şekilde yoklar.

35 ulusal gazetede erkek yazarların sayısı bini geçen kadınlar yaklaşık iki yüzle ifade ediliyor. Ekonomi, siyaset, gündem yazıları erkeklerle teslim edilirken kadın medya çalışanlarına ağırlıklı 'diğerleri' kategorisinden yazı yazdırılıyor.

Cinsiyetçiliğe karşı mücadele nasıl kazanacağız?

Cinsiyetçilik yaşadığımız toplumda kadınların ikinci cins olarak görülüp sistematik olarak ayrımcılığa maruz kalmasına neden olan bir ideolojidir. Kadınlara büyük oranda iş gücü olarak çalışma yaşamının parçası olurlarken hala aynı işi yaptıkları erkeklerden daha az ücret alıyor, çoğunlukla esnek ve güvencesiz işlerde çalıştırılıyor, medyada, eğitimde kadınları aşağılayan propaganda maruz kalıyor, şiddete uğruyor dahası şiddete uğradığında başvurduğu devlet kurumları kendisini korumak yerine eve geri dönmelerini teşvik ettiği için "namus" gerekçesiyle öldürülüyor. Kadının bu ayrımcılık sarmalına hapsolmesinin temel kaynağı ise aile kurumu. Bu sürecin yükü omuzlarına binen kadınlar aynı zamanda çocukların bakımını ve ev işlerini üstlenmek zorunda kalıyorlar.

Tam da bu noktada kapitalizm ve erkekler arasında sınısı ilerleyen bir işbirliği olduğu iddia edilebilir. Kadın evde uzun iş günün ardından bebek emzirirken erkeğin televizyon izliyor olmasında bir eşitsizlik olduğu doğru ancak bu sistemle erkekler arasında gizli bir anlaşma olduğunu söylemek için yüzeysel bir yaklaşım. Bu eşitsiz iş bölümünden asıl çıkarı olan yaşadığımız sistemin kendisidir. Yemek, çamaşır, buluşuk gibi işlerin kadınlar tarafından üstlenilmesi kapitalizmi bunlara masraf yapmaktan kurtardığı gibi büyütülen çocukların da çalışma yaşamının gelecekteki işçileri olmasını garanti eder. Ayrıca birer işçi olarak erkekler de bu sistem altında ürettiği emeğin karşılığını alamaz ve toplumu bölen ideolojiler nedeniyle ayrımcılığa uğrar.

Kadınların ezilmesinden çıkarılan erkekler değilse sadece kadınlar tarafından yürütülen mücadele başarılı olabilir mi? Kadın olmak otomatik olarak bütün kadınlarla çıkarlarımızı ortak kılmaz. Toplumsal koşullarımız temel belirleyicidir. Kadın ve erkek işçileri fazla mesai ücretini ödemediği veya güvencesiz çalıştırılan birçok kadın patron vardır. Kapitalizm eşitsizliği insanları ırklarına, cinsiyetlerine, uluslarına göre bölerek kurumsallaştırır. Daha iyi bir dünyada yaşamak farklı alanlardaki bir dizi eşitsizliğe karşı mücadeleyi birleştirmek ve kadınların taleplerini mücadelenin asli unsuru haline getirmekle mümkündür.